

Ved

Mariane Frandsen's
(f. Hansen)

Jordefærd

i Højrup

den 14. April 1924.

H. E. SLISTEN, KØBENH.
14. 4. 24

I.
Jeg er rede
Til at bede,
Hjertens søde Jesus, hør!
Jeg vil ligge
Her og tigge
Ved din store Naades Dør;
Lad dig finde, lad dig finde,
Som du har mig lovet før!

Kast et Øje
Paa min Møje,
At jeg dig kan komme nær!
Du alene
Kan mig tjene,
Dig jeg ene søger her;
Lad dig finde, lad dig finde,
Tag mig hen, og hav mig kjær!

Jeg ej mere
Vil begære
End en liden Naadens Drik,
Så du givet
Den, der bliver
Tro til sidste Øjeblik;
Lad dig finde, lad dig finde,
Hvo dig faar, han alting fik!

Se, hvor saare
Længsels Taare
Rinder paa min svage Kind,
Hvor jeg trænges,
Hvor jeg længes
Efter dig i Sjæl og Sind!
Lad dig finde, lad dig finde,
Lad mig trænge til dig ind!

Æresæde,
Guld og Glæde,
Og hvad Verden glædes ved,
Er kun Smerte
For mit Hjerte,
Himlen er mit rette Sted;
Lad dig finde, lad dig finde,
Store Gud, jeg er bered!

II.

Farvel, farvel,
Udlændigheds Land,
For Herberge Tak, for Venlighed Tak,
For alt, hvad du delte med Hjertet!
Nu kan vi ej hvile,
Maa fremad ile,
Over Bjerg, over Dal,
Til Himmels Sal!
Farvel, farvel!
Se, Stjernen blinker,
Og Kronen vinker;
Farvel, farvel!
— Vær hilset,
Du lyse, livsalige Strand!
Vær hilset, du Livets det dejlige Land!
Vær hilset, du søde Jerusalem!
Vær hilset, du Møde
I Glædens Hjem!

III.

O, Gud ske Lov! det hjemad gaar
Did op, hvor Faderhuset staar
Højt over Kors og Grave,
Hvor Himmel-Broderen, Guds Søn,
Jo har beredt en Plads saa skøn
For dem, som Hjemve have.

O, Gud ske Lov! det hjemad gaar
Did, hvor det store Stevne staar,
Som Husets Børn skal samle
Hvor altid de skal sammen bo.
Som did fandt Vej i Jesu Tro,
De unge med de gamle.

O, Gud ske Lov! det hjemad gaar
Did, hvor de rette Børnekaar
Saa liflig er til Siede,
Hvor luller milde Blik man faar,
Og Hjerte imod Hjerte slaar,
Af Kærlighed og Glæde.

O, Gud ske Lov! det hjemad gaar
Did hvorhen Synd og Død ej naar,
Hvor glemt er Jordens Møje,
Hvor Sjælen ved sin Frelser Bryst
Skal drikke Livets fulde Lyst
Alt af hans Straale-Øje.

O, Gud ske Lov! det hjemad gaar
Til Landet hist, hvor Edens Vaar
I evigt Lys mon gløde.
Hvor Mindets hulde Blomster smaa
Skal i forklaret Glans opstaa
Saa dufterige, søde.

Thi vil vi da med Frydesang
Hin Støvets korte Pilgrimsgang
Fuldtroetig gaa her nede;
Igennem Trængsel, Nat og Død
Til Himlens lyse Morgenrød
Guds Engle skal os lede.

IV.

Alderdøm paa denne Jord
Er det gamle Sorgens Ord,
Thi med den i allen Stad
Frygt og Svagthed følges ad.

Gud, vor Fader, god og from,
Aldrig dog i Alderdøm
Vil slaa Haanden af de smaa,
Som har ham at stole paa.

Deres Frygt og deres Skræk
Han som Regen puster væk,
Og i deres Afmagt Gud
Først sin Almagt folder ud.

Vore Aar i Skokketal
Raabe højt, at dø vi skal,
Men Guds Aand ved Herrens Bord
Trøster os med Livets Ord.

Aanden siger: han opstod,
Som dig købte med sit Blod,
Herren selv han siger: hør!
Lev med mig, som aldrig dør!

Er vi gamle da og graa,
Dobbelt visse vi er paa,
Snart os Gud i Jesu Navn
Samler til sin Faderhavn.

Døden vel fra Vuggen af
Støvet følger til dets Grav,
Men Guds Aand fra Graven ud
Støvet fører hjem til Gud.

V.

Er Livet alt lifligt hærnede,
I Aanden med Herren et Eden,
Hvor kan vi da nogen Tid glemme:
Langt bedre hos Herren derhjemme.

Der er ikke Vinter og Mørke,
Der er ingen Heder og Ørke,
Der er ingen Afmagt og Ælde,
Der er ingen Taare at fælde.

Der er ingen Synd at bekæmpe,
Der er ingen Sorger at dæmpe,
Der er ingen syge og døde,
Der er ikke Tomhed og Øde.

Der, under det yndigste Bælte,
Hvor Foraar og Høst sammensmelte,
Der alting ved Livet sig fryder,
Der altid kun Lovsange lyder.

Der glemmes al Angest og Pine,
Hvor Herren er alting for sine;
Af Lys og af Fred og af Glæde
Er evig omlejret hans Sæde.

O Jesus! o hør, hvad vi bede:
Vær kraftelig med os hærnede,
Saa levende staar os for Øje
Dit Hus paa de evige Høje!

Din Aand i vor Afmagt os styrke,
Dit Lys gennembyrde vort Mørke!
Din Kærlighed, sød som dit Minde,
Vor Sorg og vor Død overvind!

Lad, trods alle Skyerne sorte,
Os aabne se Himmels Portel!
Lad, selv midt i Taarenes Dale,
Guds Herligheds Haab os husvale!

VI.

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden,
Som her sig sænker over Livet ned,
Naar Dagen evig klart er hist oprunden,
Og Lys omstråler hvert af mine Fjed!

Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
Besvaret hvert Hvorfor, jeg grunded paa,
Men kunde ej med al min Grublen raade,
Tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket,
Hver Vunde lægt, og stillet hvert et Savn,
Hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
Det dybe, kvalt i Kærlighedens Favn!

Tænk, naar engang med uilddekket Øje
Jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa,
Tænk, naar jeg hist mit Kne for ham skal bøje,
Naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staa!

Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve,
Hver Tanke ren, hver Gerning uden Brøst,
Naar aldrig jeg behøver mer at bæve
For Muligheden af en syndig Lyst!

Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale,
Og om det Liv, der som en Drom forsvandt!

Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjerter,
Hver Gang mig Vejen tykkes lang og slæm!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
Og lokke Smilet gennem Taarer frem.